Ч. 149. Львів, середа, дня 8. грудня 1915. Рік I.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

політична, економічно-суспільна й літературна ґазета.

Ціна примірника 6 сот. На провінції 8 сот. В занятих теріторіях 4 коп.

Виходить що дня рано.

Умови передплати у Львові:

На рік	18·— К.
„ піврoку	9·— „
„ чвертьроку	5·— „
„ місяць	1·80 „

В краю і державі:

На рік	24·— К.
„ півроку	12.— „
„ чвертьроку	6·— „
„ місяць	2·40 „

За границею:

В Німеччині	28 мар.
В Америці	8 дол.
В инших державах	40 фр.

Рекламації вільні від почтової оплати. Рукописі приймаєть ся лиш оплачені, а звертаєть ся тільки важнійші і застережені. — „Українське Слово“ продають всі бюра по цілім краю.

Адреса редакції й адміністрації: ЛЬВІВ, ул. Руська 3. Експедиції: Бляхарська 11.

Ціна оголошень:

За оголошення числимо за одношпальтову стрічку або її місце 20 сот. Надіслане 50 сот. за стрічку, а в оповістках 40 сот., в редакційній части 60 сот. Повідомлення про вінчання, заручини і т. д. 1·50 К. за стрічку, найменше 4 К. Дрібні оголошення за слово 6 сот., найменше 60 сот. Слова товстим або розстріленим друком числимо подвійно. Сталі оголошення за окремою умовою. — За зміну адреси платить ся 50 сот

Урядові воєнні звідомлення.

З ГОЛОВНОЇ АВСТРІЙСЬКОЇ КВАТИРИ.

З дня 5. грудня 1915.

На російськім фронті.

Нічо нового.

На сербськім фронті.

Наші війська війшли на чорногорську область, на захід від Нового Базару та на дорозі з Митровиці до Іпеку. На схід від Іпеку побили ми задну сербську сторож. Наші передні сторожі зближують ся до міста. Число полонених вчера жовнірів перевисшає 2.100 людей.

На італійськім фронті.

На фронті Сочі огонь неприятельської артилерії тривав дальше. Місцями, головно на ґорицький мостовий причілок був він досить сильний, Так само обстрілював неприятель Ґорицію та сусідну місцевість Ст. Петер. В області височини Добердо піхота пішла до атаку серед дня під Редіпуґлією і Поляццо, вечером під Сан Мартіно.

На тирольськім фронті неприятельська діяльність на Лярдаро розширилась також і на сусідні становиска на північ від долини Ледро.

Всї наступи відкинено.

Заступник шефа Генерального Штабу
пільний маршалок-поручник Ф. Гефер.

На морі.

Рано 5. с. м. наш кружляк „Новара“ затопив арматним огнем в San Giovanidi Medua три великі і два малі пароходи, пять великих і много менших вітрильних кораблів підчас сього, як вони виладовували воєнний матеріял.

Оден з пароходів вилетів в воздух. При сім около 20 сухопутніх армат острілювало нашу фльотилю нагально та безуспішно. Недалеко корабель „С. М. Варасдінер“ знищив французьку „Френсель“. Командант судна, другий офіцер і 26 людей з залоги полонені.

Инша фльотиля затопила в ночи 23. падолиста італійський парохід уоружений в три армати та італійський вітрильний корабель навантажений товарами на дорозї з Бріндізі до Дураццо. Залогу парохода, в тім 4 воєнних моряків полонено. а залогу вітрильного корабля пущено на суднах на волю.

Команда фльоти.

З ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ.

На західнім фронті.

В ріжних місцях фронту відбувались борби артилерії та сутички при помочи мін і ручних ґранатів. В околиці Варґайте після воздушної борби застрілено два анґлійські літаки. Летуни згинули.

На східнім фронті.

Вчера досвіта заломив ся російський наступ перед нашими лініями на південний захід від озера Бабіт (на захід від Риґи), неприятель поніс великі втрати.

Німецький воздухоплав влучений стрілами ворожої артилерії від сторони моря осів під Маркґрафен (над берегом Курляндії) разом з залогою.

Начальна управа армії.

З ГОЛОВНОЇ БОЛГАРСЬКОЇ КВАТИРИ.

З дня 5. грудня 1915.

Торжественний звук дзвонів нині рано сповістив містови радісну вістку, що наспіла в ночи, що Монастир занятий, та візвав населеннє до благодарственних молитов за здійсненнє народної мрії, очікуваної з такою тугою. — Народня совість Болгар нині супокійна.

Европейська війна.

Російський ґенерал про упадок духа в російськім народі.

„Pariser Journal“ з 21. падолиста містить розмову російського редактора з ґенералом Брусіловим; між иншим заявив ґенерал:

З болем серця довідуюсь, що є боязливі люде, що втікають з Петрограду. Є се в кождім разі ганьба. Ми не можемо дальше вже бути в сумніві: Неприятеля ми приневолили до супокою і він не має вже сили, вивести нас з рівноваги. Що до мене, то я є свято переконаний, що надійде хвиля, в котрій ми захитаємо німецькими рядами. До сього однак є річю конечною. щоб населеннє прийшло до рівноваги духа, набрало моральної сили, не попадало в трівогу та розпуку. Є дуже болесною річю видїти за фронтом, навіть геть далеко в глибині Росії загальний страх і трівогу. Ви самі мали нагоду переконатись, що маємо досить амуніції. жовнірі є на зиму достаточно заосмотрені. Нема проте причини тратити. духа та попадати в зневіру. Людський матеріял ворога вичерпаний, міжтим коли ми маємо досить резерв. Однак не хочемо недоцінювати хоробрости неприятельських військ.

Про мирові заходи деяких російських кругів сказав ґенерал: Мої симпатії є по стороні тих, що радо працюють, та вірять в побіду. А для сих, що думають про заключеннє мира — нема иншого слова, — як тільки ганьба. Ліпша смерть. Ми тут в полі боремо ся не з страху (?) але тому що нам совість так каже, і волимо радше всї згинути, чим зложити без побіди оруже.

Сербське правительство в Скутарі.

РИМ (Тбк.). Аґенція Стефанія доносить з Скутарі, що дня 28. падолиста прибув там Пасіч і члени сербського правительства.

З італійського парляменту.

Невдоволеннє з політики почвірного порозуміння, — Саляндра грозить репресіями пресї. — Критика італійської цензури.

РИМ. (Ткб.). Засїдання палати д. 4. с. м. розпочалось бесідою католицького посла Меди, котрий покликуючись на се, що перше був невтралістом, зазначив конечність приспішення осягнення успіхів і вкороченння та ограничення війни.

Бувший міністер скарбу Люрзаті взивав правительство, щоб розпочало господарську та фінансову акцію, щоб одоліти велику небезпеку. Міністер закинув дипльоматам почвірного порозуміння, що їх діяльність на Балканї не була оглядною та енерґічною. Приступленнє Італії до льондонської конвенції не дає повної запоруки, що Італія осягне в пропорції до своїх жертв, відповідні успіхи під військовим, дипльоматичним та господарським зглядом на рівні з своїми союзниками.

Відповідаючи на бесіди послів, Саляндра заявив, що згляди на інтерес краю не дозволяють подати до публичного відома більше про заграничну політику та про воєнне положеннє. Щасливі та нещасливі случаї переконали правительство про конечність та слушність сеї війни. Без неї Італія була б виставлена на шкоди. Населеннє над побережем Адрійського моря, що много потерпіло, прийшло нині до переконання, що війна ведеть ся головно задля Адрійського моря.

Дальше боронив Саляндра своєї внутрішної, демократичної політики та цензури, причім серед енерґічних протестів зі сторони соціялїстів, заявив, що не завагаєть ся навіть застановити у видавництві дневники, коли вони будуть непокоїти духа народу, котрий є по стороні правительства, а не соціялїстів.

Розпочалась довша дискусія над дневним порядком, причім націоналїсти поставили внесок, який сейчас відкликали, в котрім домагались заняття не тільки Трієсту, але також Рієки і Побережа.

Соціялїст Мазроні острими словами критикував цензуру і культ Д'Анунція. Бувший міністер заграничних справ Цепеллї серед галасу, який викликала заява, що війна не повинна була розпочатись, заявив, що тепер треба вдержати тяглість правительства. З сеї причини здержить ся бесідник радше від голосовання над дневним порядком.

Дневний порядок принято 405 голосами проти 48.

РИМ. (Ткб). Після голосовання відбулась рада міністрів. Дневники доносять, що розходилось о важні рішення в справі заграничного положення та потреб війська.

Греція на розпутті.

Анґлійський і французький посол у грецького президента мініcтрів.

ЛЬОНДОН: Анґлійський та французький посол були вчера у президента мініcтрів Скулюдіса. Конференція тягнулась годину; цілю відвидин була заповідь близького вручення відповіди почвірного порозуміння, котра має бути зредаґована в поєднавчім дусї.

Заперечення ложних вістей.

КОЛЬОНІЯ (Ткб). До „Koelnische Zeitung“ доносять з Атен: Компетентні круги опрокидують донесення кількох дневників, начеб Греція жадала від Німеччини запоруки, що німецькі і австро-угорські війська не війдуть на грецьку область, хотяйби Солунь явно став точкою опертя Анґлійців і Французів. Такої запоруки ніхто не давав, анї Греція її не домагала ся.

Нова нота почвірного порозуміння.

КОЛЬОНІЯ. До „Koelnische Zeitung“ доносять з Атен під датою 4. с. м. Нота, яку вручили вчера представники держав почвірного порозуміння усуває всї непевности.

Нота признає невтральність Греції також і на будуччину та домагаєть ся управильнення ріжних заряджень необхідних до забезпечення свободи рухів військ почвірного порозуміння в Македонії.

Знова повторено обітницю, що грецька область, ужита до воєнних операцій буде звернена Греції, та що вона за те одержить винагороду. Коли правительство згодить ся зі змістом сеї ноти, то примусові зарядження будуть безпроволочно знесені. Що до подробиць численних військових заряджень, котрих домагають ся держави почвірного порозуміння, то розпічнуть ся в тій справі переговори. Греція дасть нинї відповідь.

Князь Більов в Швайцарії.

ЛЮҐАНО. „Corierre della Serra“ занимаєть ся знов побутом князя Більова в Люцерні. Признає вона рівночасно, що численні вісти про ріжні стрічі та конференції князя Більова з визначними полїтиками є чистою видумкою так як і стріча з іспанським послом при Ватиканї.

Розбіжні інтереси держав почвірного порозуміння.

АМСТЕРДАМ. Диплюматичний заступник почвірного порозуміння висказав ся в замкненім кружку про відносини держав почвірного порозуміння між собою. Я є в змозї передати дословно його погляди. Він говорив; Хвилево запанувало в кабінетах почвірного порозуміння таке замішаннє та ріжність поглядів і гадок, що слїдувало

зірваннє спільного ведення війни.

Коли з початку старано ся о здецентралїзованнє військових плянів та о однозгідність акції, то від якогось часу настали відносини, задля яких в кермуючих кругах почвірного порозуміння запанувало безголовє. До ріжних офензив на заходї Анґлія зобовязалась доставляти війська. Та кождим разом анґлійська військова управа давала так мало війська, що

французькі полководцї були в розпуці.

Анґлія вимогла на французькім правительстві, що воно вислало значну часть своїх військ на Дарданелї. Невдача, яка там стрінула експедицію на цїлій лїнії, ще більше некорисно вплинула на пригноблену французьку опінію. Франція потрібувала гроша, Анґлія не могла його достарчити, треба було старатись о позичку аж в Америцї. Вислїдом її було невдоволеннє Росії і Італії супроти Анґлії. Росія крім грошей потрібувала амуниції. Мала достарчити її сього Японїя. Та Анґлія запротестувала рішучо, Остаточно не остало нїчо инше:

Анґлія мусїла заплатити російські довги в Америцї,

та терпіти се, щоб Японїя доставляла Росії армати. Рівночасно наставала Анґлія на Італію, щоб вона висилала свої війська на Балкан, на поміч Сербії. Мимо скрутного положення Італії, Анґлія не могла її позичити грошей. Відтак настала загальна недостача амуниції та війська. Анґлія взяла на себе місію спільної орґанізації на німецький взір. До бою повинен був піти послїдний мущина, нїхто не смів лишитись дома. Так сталось всюди тільки не в Анґлї. Після спільних конференцій та воєнних нарад слїдували спільні засїдання фінансових та амуніційних комісій. Управи війська втратили рахунок, бо неустанно

працьовано над новими плянами,

які нїколи не переведено в дійсність. Се допровадило у Франції до сього, що вона осталась сама в своїм дїланню без нїякої помочи. Така сама судьба стрінула і Італію.

Також і Росія в послїдних часах провадила сама „офензиву“. Сї всї воєнні операції не мають спільного пляну. Що се

безголовє у держав почвірного порозуміння

дає осередним державам щораз більші користи, котрі заважать також при заключуванню мира — про се нема що й сумнїватись. Єдність, яку запропонувала Анґлія, є більше чим ілюзорична. Італія може кождого часу заключити осібний мир. Деякі спірні питання на середземному морі вийшлиб її навіть на користь. Франція натомість є вже сильнїйше звязана з Анґлією, та не може зважитись на заключеннє мира. Найменше залежною від своїх союзників є Росія.

Польська часопись про українських Січових Стрільців.

Польський ілюстрований краківський журнал „Ilustrowany tygodnik polski“ в 16 зошиті містить статтю Поляка, який був очевидцем кривавих боїв коло Стрия в жовтні 1914.

Дня 18. жовтня 1914 були Москалї приневолені покинути Стрий, а слїдуючого дня наші війська заняли се місто. Найперше — пише сей журнал — війшли до міста українські леґіони, а українське та польське населеннє обкидало їх цвітами.

Вже передтим поширилась була чутка, що українські Січові Стрільці полонили в Бориславі російського ґенерала та російського високого достойника в хвилї, коли він накладав на бориславських мешканців високу контрибуцію. Тепер витало їх місто Стрий, що було передше тереном національних боротьб, де однак тепер всї, під сю горячу хвилю, зєдинились. Здаєть ся, що люде предвиджували, що вже завтра покладе свої голови більша часть тих молодців як оборонцї сього города.

Та радість мешканців по причинї освободження міста не тривала довго. Як раз слїдуючого дня почали Москалї бомбардувати місто зі сторони села Підгорець.

Москалї мали намір знищити цїле місто, та українські Січові Стрільцї не допустили до сього. Вони підійшли незамітно в сторону Підгорець, впали на зади козакам, що обслугували армати, полонили їх, та вернули вечером з добичею та арматами в тріюмфі до міста.

Відділ Українських Січових Стрільців числив 130 людей. Се були геройські жовніри, головно однорічняки—добровольцї, що знали, за що борють ся, — одним словом льви. Кілька їх слів вистарчить, щоб вляти надію в малодушних.

Полонені Українцї офіцери в російській неволї.

Адриянович Олекса, Симбірськ.
Бабяк І., Томськ-Барнавль.
Бариш Богдан, Томськ-Барнавль,
Барчинський Віктор. Перовськ, Сирдарія.
Батицький Н, Симбірськ, Кірсамов-Тобольск.
Бісик Михайло, Симбірськ, Кірсамов-Тобольск
Бігун Василь, Челябінск-Оренбурґ.
Богаченко Данило, Чорний Яр, Астрахань.
Д-р Брик Іван, Перовск, Сирдарія.
Булик Володимир. Астрахань.
Бурко Дмитро, Оренбурґ, дім Лєбєдова,
Бих Микола, Тара-Тобольск.
Цяпян Іван, Саратів.
Цегельський Роман, Станница Алчевская, Катеринослав.
Хома Микола, Тара, Тобольск.
Хировський Н. Уфа.
Хомський Василь, Кострома.
Дерпиця Роман, Нерехта, Кострома.
Джуль Іван, Ірбіт-Пеом.
Дяків Василь, Ірбіт-Перм.
Федасюк Дмитро, Биково, царський уїзд, Астрахань.
Форостина Роман, Ташкент.
Ґіжовський Володимир, Шадринск-Перм.
Ґосовський Андрій, Уфа.
Галинський Н., Задонск-Воронїж.
Гадзаман Іван. Ташкент-Туркестан.
Гошовський Н., Задонск-Воронїж.
Гринів Ст., Самарканд-Ташкенд.
Грицикевич Володимир, Алятир-Симбірськ.
Гинилевич Іван, Саратів.
Гутникевич Андрій, Семіпалятинск.
Івашко Михайло, Гадзен-Самарканд-Туркестан.
Яворський Ярослав, Нижний Дивитск, Воронїж.
Ярема Ярослав, Саратів.
Калитчук Іван, Вольск, Саратов.
Китшура Мелїтон, Каинск-Томськ.
Кней Мирон, Нолинск-Вятка,
Кондратюк Іван, Товское-Самара.
Косаревич Василь, Уржул-Вятка.
Костащук Василь, Старий Осколь, ґубернія курська.
Король Іван, Веприк, Гадяцький уїзд, Полтава.
Крисько Гриць, Омськ.
Кривуцький Володимир, Ташкент, Туркестан.
Кизима Стефан, Мадринск-Перм.
Кульчицький Іван Пицинск-Тащовская волость, Томськ.
Кузьмович Василь, Петровск, Сирдарія.
Кебуз Стефан, Астрахань.
Д-р Левицький Дмитро, Перовськ, Сирдарія.
Левицький Волод. Старий Осколь, Курськ.
Лїщинський Михайло, Рев-Твер.
Лопатинський Корнило, Посада-Мелїкес-Самара.
Лозинський Іван, Хвалинск-Саратів.
Лехицький Лев, Берикуль.
Д-р Людкевич Станислав, Ташкент-Туркестан.
Матейко Микола, Курган-Тобольск.
Мельник Микола, Уфа, Реальное училище.
Микитин Іван, Вольск, Саратів.
Мойса Теодор, Миколаївськ-Самара.
Монцїбович Зенон, Вольчанск-Харків.
Негович Волод., Ямуторовск, Тобольск.
Несїловський Андрій, Іваново-Вознесенськ-Владиміров.
Никифорук Ілія, Астрахань.
Олїйник Олекса, Сисран-Симбірськ.
Падох Василь, Новоченск-Самара.

(Далї буде).

З ТЕКИ В. МАСЛЯКА.

Відлетїли...

(Моїм синам).

Відлетїли два соколи
З рідного гнїзда,
Забрала їх в путь далеку
Несвоя зьвізда.

А в гнїздї остала мати
З хмарою жури:
„На щож я вас породила
Кохані сини?

На щож я вас годувала
В годину гірку?
Полетїли мої дїти
В сторону чужу.

Гей, чи вернуть, як згадають,
Що мати сумна
Тужить з ночи аж до ранку
Бо дїтей нема!...“

А в гнїздї остав ся батько
Голову схилив...
„На щож я вас сини рідні
Лїтати учив?

На що світ вам показав я
Далеких сторін,
Крила ваші розправляв я
В широкий розгін?

Гей, чи вернуть, як згадають,
Що батько старий
Плечем своїм нахилив ся
Просто в гріб сирий!

Відлетїли два соколи
З рідного гнїзда,
Нї для неньки нї для батька
Відради нема...

День 8 грудня — день Просвіти!

В горі звізди погасають
Нудьга давить груд...
„Гей чи вернуть два соколи,
Чи де пропадуть?“

Львів в грудни 1915.

ІВАН КАЛИНОВИЧ.

Німецька преса про нас.

(За місяць жовтень с. р.)

Хоч під теперішню пору загально-воєнний інтерес і увага цілого громадянства звернена на полудневo-сербський терен бою, хоч очі цілої Европи стежать за політичними подіями на Балкані, то однак — ми Українці найбільш цікавимось східним тереном боротьби, ми все таки з великою увагою слідимо за воєнними операціями на східному, подільсько-волинському фронті, бо він безпосередньо торкаєть ся нас і нашої справи, і представляє собою — так сказати-б — питаннє дальшого нашого життя-істнования.

Та хоч німецька преса, слідкуючи за подіями на півдні Европи — розмірно богато пише про Балкан; всеж таки — не позабула вона зовсім на наш східний терен, про який кромі офіціяльних комунікатів подає звідомлення воєнних кореспондентів пресового бюра, а про нас статті, замітки, нотатки а навіть просторі фейлєтони, описи і т. п. Передусім — се сказати треба про німецьку пресу, яка присвячує східно-евронейському питанню, а також українським справам чимало місця на сторінках своїх органів, зупиняєть ся та обмірковує національну проблєму взагалі, а нашого народу з'окрема, якому признає — вже задля його чисельности, то ґеоґрафічного положення відповідне місце на новій політичній карті Европи.

І. Щоденна преса Німеччини. З природи річи найбільш цікавить ся сходом та українським народом щоденна німецька преса, обговорюючи воєнні події дня, але й поважні німецькі тижневники а також місячні журнали розважають українську проблєму на тлї нових політичних перемін, акцептуючи наші визвольні змагання, та бажаючи нам — їх зреалізовання.

Як звичайно так і тепер найкраще з усіх заграничних німецьких часописей ставить ся до нас поступовий „Berliner Tageblatt“, який на протязі жовтняількома наворотами говорив про нас. І так: В числї з 7. жовтня с. р. № 512, подибуємо допись п. Юліяна Вебера: „Die Kriegsbuben, Kriegs-Dienstleistungen der Kinder in bukovinisch-Ostgalizischen Operationsgebiet, де розказує автор про воєнну чинитьбу шкільних дітей на Буковинї та у східній Галичині, які йдуть за нашим військом у поле, помагають австрійським жовнїрам збирати вистрілені патрони, шрапнелї, ґранати, зносять карабіни, баґнети та иншу збрую з побоєвища, або разом зі санїтетами глядять за крівавим посївом бою, зносять погибших чи ранених жовнїрів до полевих лазаретів і т. п. А навіть підсувають ся як „патролєри“ під ворожі окопи, слідкують за рухами російських військ, а повернувши щасливо до своїх, сповіщають військове начальство про те, що навіч бачили. Кромі сього — носять за нашими жовнїрами пакунки, кольпортують австро-угорські часописї, показують військовим шоферам дорогу, а діставши в заплату гроші чи їду несуть родичам, що поховали ся по норах та нужденних лїпянках. — Сей самий д. Вебер помістив у „Berliner Tageblatt-ї“, а саме в числї з 9. жовтня, № 516 другу допись про буковинсько-бесарабський фронт п. з.: „Am Endpunkt der Ostfront“, в якій описує боєву справність австрійських військ, патріотичне захованнє ся наших селян і безплідні жертви російської контофензиви.

Анальоґічні воєнні дописї появили ся також у другому берлїнському дневнику „Vossische Zeitung“ — пера д-ра Германа Фрідемана: одна п. з.: „Zwischen den Sümpfen“ (в числї з 5. жовтня. № 509. веч. вид.), а друга: „Mitten durch die Pripjetsümpfe“ (в числї з 13. жовтня, № 524. пор. вид.), в яких описує він українсько-мінські села, буденне життє-буттє наших селян, вигляд мінських баюр, що їх таки зуміли перейти побідні союзні армії. Немов доповненнєм сих дописей являєть ся гарний воєнний малюнок пера Рода-Рода: „Kriegsbilder aus dem Osten“ (в числї з 19. жовтня № 535), в якому описує автор галицьке пограничне село Спасів (Сокальського повіту) і яркими красками-словами малює крайну нужду українських селян, та розторопність хлопських дітей. Тому, що в найблищих числах „Українського Слова“ помістимо в перекладї отсей воєнний образець — переходимо до третього з ряду берлїнського дневника „Der Tag“, який в числї з 25. жовтня с. р. помістив простору історичну статтю п. Феяː „Polen und der Panslavismus“ доказуючи, що Росії не вдало ся перевести своїх заборчих потайних плянів під облудною маскою „всеславянства“, а яке в суті річи мало на меті знищити Австрію; Поляків та Українців буцїм то „освободити“ із ґерманської неволї, на те, щоб потонули вони в московському морі. „Нї“ — кінчить автор статтю — Українцї анї Поляки — зовсїм не тужать до московської нагайки, яка стільки столїть в'їдала ся в їх спину“. — Слїд згадати ще про воєнний образок Е. Ерцена: „Wir auf dem Lande“, що його надрукувала берлїнська „Tägliche Rundschau“ (в числї з 23. жовтня № 540), а в якому змалював автор госвинність наших селян, що радо витають побідні німецькі війська та ділять ся з ними останнім добром — „хлїбом та бараболями“ — бо соли — „дасть Біг“

(Далї буде).

НОВИНКИ.

— **Відзначеннє Стрільців.** Ц. і к. Начальна Команда Армії в признаню незвичайно хороброго поведення супроти ворога посунула сотників Романа Дудинського і Василя Дідушка до IX кляси ранґи.

— **Надзвичайні загальні збори „Музичного Товариства ім. М. Лисенка“** відбули ся дня 4 грудня в кімнатах Музичного Інститута. Предметом зборів було доповненнє Видїлу по смерти заслуженого голови бл. п. проф. Шухевича, та виїзд зі Львова проф. Форостини і справа піднятття пожички на викінченнє будинку Товариства. Головою вибрано п. радника Дрималика, до Видїлу: проф. Рибачка і Др. Пежанського, а до контрольної комісії в місце бл. п. дир. Паньківського, Др. Янкевича, Нововибраний Видїл уконституовав ся вибираючи касиєром проф. Рибачка, а заст. секретара Др. Пежанського. Видїл жде сего року важка задача викінчення і відданя суспільности величавого будинку Товариства, в якім і наш народний театр мігби знайти свій часовий приют, До музичного інституту, удержуваного Товариством учащає тепер 45 елєвів.

— **В признанню заслуг.** В наслїдок розпорядження заступника комендериючого ґенерала V корпусу армії припинено видавництво часописї „Goniec wielkopolski“ на тиждень себто до 9 грудня.

— **У Київі** померла Людміла з Роженів Ґрабська жінка звісного професора львівського університету, що забрав ся зі Львова разом з Москалями.

— **Зайнятий осередніми державами** простір зріс на 470.000 км^2 з числом населення виносячим 33 міліони.

— **Гірка доля збігців в Росії.** Російські власти і комітети забирають ся не на жарти до збігців, силуючи їх до виконування ріжних робіт. „Новое время“ поміщує в тій справі нікчемно-їдку статю п. з. „Борба з дармоїдством збігців.“

— **Обува без шкіри.** Німецька велика фабрика меблїв в Гелєрав почала виробляти невиданий доси рід черевиків та чобіт: не вживаєть ся при їх виробі шкіри, тільки горішню часть робить ся з непромочного темного або чорного вітрильного полотна, з такого самого, з якого виробляють ся „торнїстри“ для жовнїрів. Золї та запятки є зроблені з дерева, відповідно до сеї цїли спрепарованого. Такє обувє є тревалїйше та теплїйше від звичайного. Черевики не будуть коштувати дорожше, чим шкіра на золї.

— **Невигідний свідок.** „Бірж, Вєд.“ довідують ся, що значна часть державного архіву в Ніші попалась в руки Болгар. В Петербурзї є по тій причинї побоюваннє перед немилими ревеляціями про російську політику на Балканї.

— **Японські ратункові судна з паперу.** Японія будує тепер ратункові судна з паперу в наслїдок хемічного процесу цілковито непромочні та дуже сильні. Є се винахід японского ґенерала Йокогами.

ОПОВІСТКИ.

Середа, дня 8. грудня 1915.

Нині: 8. с. м. гр кат. Климентія п. римо-кат. Н. Зач.

Завтра: 9. грудня. гр.-кат. Аліпія. римо-кат. Лєокадії і Вал.

○ „Міщаньске Брацтво“ у Львові повідомляє своїх членів що дня 8. грудня середа вечер, 6. год. відбудуть ся дуже важні наради в справі відбудови краю в льокали Міщаньського Братства у Львові, вул. Руська ч. 3. І. пов. — За Видїл М. Бр. 2—2

○ Дар для школи: Всч. о. Теофіль Прийма з Дулїбів, зложив на школу ім. Б. Грінченка квоту 10 кор. за котрий то дар в імени дітвори шкільної складає сердечну подяку

Старшина кружка.

○ Подяка. Дякую всїм Вп. Особам, які зволили ласкаво зменшити моє горе з приводу смерти дорогої моєї дружини Людмілї: Вп. Панству Монцїбовичам, що заняли ся моєю донечкою і приготованнєм похорону коли я далеко пробував на поли бою; Вп. Панству Гільдам, що в послїдних днях не відступали хорої і дитини; Хв. Союзови рев. за справленнє похорону, головно Вп. дир. Саїкови, який цілковито заняв ся похороном в неприсутности инших членів дир.; Всч. о. Бобикевичеви за веденнє похорону, Всч. оо. Монцїбовичеви і Ар. Левицькому за звеличеннє їх своєю участю. Дякую Всїм присутним за співучасть в похоронї і Тим, що особисто чи письменно виразили менї своє співчуттє. Най Всевишний надгородить.

Филипович з донечкою.

†

Віктор Шараневич

емер. начальник почти в Мостах великих

помер тамже дня 26. падолиста в 61. р. життя. Покійник, щирий Українець і тихий робітник на народній ниві, полишив по собі жаль в цілій Мостенщині, де брав живу участь у всяких наших товариствах і патріотичних починах.

Б. Й. П.

Нові книжки і видання.

— Михайло Лозинський: **Утвореннє українського коронного краю в Австрії. 1915.**

— **Переписні листки** з портретом пок. Володимира Гребеняка, появили ся з друку і є до набуття по 10 сот. за штуку у Львові в книгарні наукoв. Тов. ім. Шевченка і у Відни VIII. Langegasse 19., Papierhandlung G. Katzer, та VIII. Josephstädterstrasse 20. Tabak Trafik.

ЖЕРТВИ.

На Фонд Українських Січових Стрільців зложили в коронах: Марія Порайко 1, Василь Берлад 2, Гафія Берлад 2, Параска Малофій 2, Ґрицько Воєвідка 2, Козьма Факас 2. Іван Факас 1, Николай Воєвідка, Гната 2, Петро Рійка 1, Аксана Боднарук 2, Никлдай Костащук 1, Танаско Гордійчук 1, Анна Костащук 2, Василь Рожка Юлії 1, Татяна Факас 2, Катерина Потеляк 2, Гафія Волощук 2, Козьма Воєвідка 1, Діна Райнер 1, Параска Факас 2, Михайло Безбородка 2, Катерина Воляньська 2. Гафія Назурняк 2, Параска Никифорук 2, Анна Гордій-

чук 2, Гафія Селютюк 2, Анна Мироник 2, Омелян Загелєвич 4, Петро Гашинський 2, Калина Семотюк 4, Гнат Факас 4, Андрій Волощук 2, Анна Костащук 2, Митро Рожка, Грицька 4, Параска Іванюк 1, Омелїя Мервяк 2. Танаско Рожка 3, Яцко Рожка (війт) 1, Онуфрій Рожка 1. Василь Факас 1, Параска Рожка, Василя 1, Параска Воєвідка, Василя 2, Айзік Ауербах 2, Айзік Реш 2, Параска Мироник 1, Грицько Рошаковскі 2, Анна Рошаковска 1, Анна Григорчук 2, Петро Рожка 1, Костин Никефорук 1, Стефан Рожка 1, Василь Волощук 1, Параска Воєвідка, Грицка 2, Митро Порайко, Николая 2, Василь Рожка 2. Катерина Порайко 2, Марія Костащук 1, Василь Рожка, Петра 1, Павло Факас 1, Параска Безбородка, Митра 2, Параска Ілащук 2, Василь Боднарук 1, Калина Романчук 1, Анна Воєвідка 2, Лесь Рожка 2, Іван Гордійчук 1, Марія Никефорук 2, Никифор Рошаковскі 2, Марія Рожка 2, Іван Рожка 1, Митро Боднарук 2, Калина Факас, Івана 2, Параска Юркевич 1, Лукен Воєвідка 2, Марія Мироник 2, Семен Мироник 2, Альтер Райнер 2, Антін Залєскі 2, Мартин Ванджарук 2, Анастазія Воєвідка 1, Анна Вакарук 1, Ученики, степень IV., 5·24. — Разом 151 корон 24 сот.

Послїдні вісти.

З ГОЛОВНОЇ АВСТРІЙСЬКОЇ КВАТИРИ.

З дня 6. грудня 1915.

На російськім фронтї.

Нїчо єственного.

На італїйськім фронтї.

Положеннє незмінене. Не було більших боїв.

На сербськім фронтї.

На південь від Плевлє відкинули ми чорногорські наступи. В граничній области Беране наступили наші війска на чорногорські головні становиска. Вони взяли приступом вчера в полудне укріплення коло Согодоля. На південь від Нового Базару полонили ми знова 1300 жовнїрів. В области на схід від Іпеку розгорілись вчера знов заваті бої. Неприятель зістав всюди відкинений та втратив 6 армат. Нинї рано війшли ми в Іпек; Дякову заняли Болгаре.

Заст. шефа ґен. штабу **Ф. Гефер.**

Надіслане.

За сю рубрику редакция не відповідає.

Оголошення.

Видає і відвічає за ред.: Д-р Сидір Голубович. Друкарня А. Гольдмана, Львів, ул Сикстуська 19